

Essaywedstrijd: This is me

Zina Monteiro

26 Jaar

Iedereen heeft het erover, dat zwart gesmeerd op een wit gezicht.
Maar zullen we dat niet eens omdraaien. Als ik goed om me heen kijk zijn
er genoeg zwarten met een wit gezicht maar zij zijn geen racist.
Nee. Daar hebben zij een mooier woord voor namelijk: Assimilatie.
Mensen die hun eigen cultuur verlaten op zoek naar acceptatie.
Acceptatie van het overheersende volk waar jij op
een gegeven moment wel bij hoort. Bijna.

Geboren en getogen ben ik in dit land,
maar dan als een allochtoon en niet blank.
Elke dag word ik daar weer aan herinnerd.
De kleur van mijn huid hoort niet in dit land thuis.
En mijn best doe ik ervoor hoor. Ik ken de taal beter dan de gemiddelde bevolking.
Logisch zou je denken voor iemand die zijn eerste stappen in dit land heeft leren zetten.
Maar dan kijken ze mij aan en vragen: waar kom jij vandaan?
Geworteld in mijn emoties zeg ik dan wat zij willen horen:
Mijn ouders zijn Kaapverdiaans, maar ik ben hier geboren.

Hoelang blijft dit dan nog bestaan?
Vrouwen die mij aankijken en denken dat er maar
één onzichtbaar glas is waar wij tegen aan bonken.
Nee, ik heb er twee.
Een voor mijn geslacht en een voor mijn kleur.

Begrijp me niet verkeerd want het veranderen, nee dat nooit.
Helaas zijn er velen die niet zo spreken.
Donkere vrouwen die hun haren straighten,
huiden bleken om eruit te zien als nou...jij.
De Nederlander.
De 'witte' Nederlander.

Ik heb het gehad.
Ik heb het gehad met de maatschappij
die haar hersenen laat manipuleren door schijn.
Ik ben niet minder een Nederlander dan jij.
Voor degene die het willen horen hier een tip:
Begin te accepteren.
Hou op met dat tolereren.
Met andere woorden: Denk een keer niet wit.

Dit gedicht heb ik iets meer dan een jaar geleden geschreven. Alles wat er toen gebeurde in Nederland maakte mij woedend. De nieuwsgierigheid van de ander verdween waardoor er geen sprake meer was van empathie noch van een goed gesprek. Meestal door mensen die niet begrepen hoe mooi het is om met mensen van een ander cultuur te leven. Mijn ouders wilden voor mijn zus en mij een goed leven. Ik was toen acht jaar oud. Wij verhuisden van Spangen naar Capelle aan den IJssel en een nieuwe wereld ging voor mij open. In die tijd speelden mijn zus en ik tennis en we waren behoorlijk actief en betrokken bij het spel. Binnen een jaar zaten we al in een selectiegroep. Ik stond er toen niet zo bij stil maar hoe ouder ik werd, hoe duidelijker ik zag met welk oog de omgeving naar mij keek. Zelfs mijn ouders begonnen mij hiervoor te waarschuwen. Ze zeiden altijd dat ik moest oppassen voor die 'witte' mensen. Ik snapte er weinig van. Ik ging vanaf mijn negende naar een witte school en ik speelde tennis, een sport die witter was dan wit toentertijd. Maar het begon langzaam duidelijk te worden welke 'witte' mensen mijn ouders bedoelde.

Ik heb heel Nederland doorgereisd voor mijn sport. Ik kwam op plekken waar ik dacht nooit te komen. Maar ik voelde mij vaak niet op mijn plek. Mensen keken me aan, staarden met grote ogen, echt, als blikken konden doden, was ik er al niet meer. Maar het enige wat ik kon doen was tennissen.

Dus dat deed ik, soms won ik en soms niet. Soms klapten deze toeschouwers voor mijn winst en soms niet. Op een gegeven moment werd het voor mij een spel. Ik begon deze groep mensen te analyseren en zelfs uit te dagen door hen simpelweg met mij te laten praten. Zij vonden dat niet leuk, maar ik wel. Door simpelweg te praten zorgde ik er zelf voor dat het gevoel dat zij mij gaven verdween. Soms lukte het mij om een gesprek te starten en soms bleef het alleen bij een 'hallo'. Maar met een simpele 'hallo' nam ik wel mijn kracht terug en zorgde ik ervoor dat ik mijn eigen plek creëerde in de tenniswereld. Later zou dit een liefdevolle gewoonte worden waarbij ik met die simpele hallo bruggen kon slaan.

Mijn leven is niet altijd rozengeur en maneschijn geweest. Verreweg van. Ik ben door alles en iedereen voor alles en nog wat uitgemaakt en vaak beledigd. Het ging soms zelfs zo ver dat een persoon spontaan begon te spugen. Maar juist door deze figuren wil ik extra zichtbaar zijn in de maatschappij. De groep die racistisch is, is bang en is niet vatbaar voor ontwikkeling. Door deze ervaringen zocht ik naar mogelijkheden om mijn onmisbare plek zichtbaar te maken in de maatschappij. Ik sloot mij aan bij verschillende projecten waarbij je jongeren leert kennen uit heel Europa. Ik zorgde dat er werd gesproken over uitsluiting, het gevoel van het er niet bij horen, discriminatie, eenzaamheid en wat er gedaan kon worden om dit tegen te gaan. Ik ging naar debatten in Nederland waar deze onderwerpen werden besproken. Het was voor mij belangrijk dat overal waar ik kwam mensen mij zagen als een Nederlander, met haar roots in Afrika, een Nederlander, met een andere kleur. Dat ik mij meer ging verdiepen in de maatschappij en ik begon te filosoferen over de vraag waarom men zo dacht over mensen met een ander etniciteit, geloof of naam. Specifiek over de vraag waarom zij vonden dat er een groep superieur was dan andere. Ik probeerde mezelf niet op te eisen, maar ik zorgde ervoor dat degene met wie ik sprak in begon te zien hoe raar de wereld denkt en hoe onbewust een persoon daarin mee kan gaan.

Tegen mijn mede bi-culturele Nederlanders zeg ik dit: zoek een manier om de pijn die jij hebt om te zetten in liefde. Helende pijn wordt altijd omgezet in wijsheid. Gebruik die wijsheid om anderen te inspireren. Ik schrijf dit voor jullie, maar ook voor mezelf. Het is niet makkelijk om weer een verhaal te lezen waarin een persoon iemand de dood toewent simpelweg vanwege een andere religie, huidskleur of achternaam. Ik weet dat wij, bi-culturele jongeren, Nederland zeker gaan veranderen. Ik zie dit gebeuren in heel Nederland, bi-culturele mensen die een standpunt innemen en hun grenzen stellen. Ik doe mee aan deze schrijfwedstrijd, omdat ik vind dat jongeren elkaar ook moeten inspireren. Niemand hoort alleen door deze obstakels van de huidige maatschappij te gaan. Dat zou ook niet moeten. Maar daarvoor moet je echt beginnen bij jezelf. Boosheid, verdriet, angst zijn dingen ik heb gevoeld als weer iets onterechts was, maar ik heb al snel geleerd dat het niet gaat lukken om afgezonderd te leven of je boosheid van de daken te schreeuwen. Ik zet mijn boosheid om in gedichten en ga naar evenementen om deze uit te spreken. Zoek uit wat werkt voor jou.

In mijn gedicht eindig ik met: denk een keer niet wit, dit geldt ook voor de bi-culturele jongeren, die zo hun best doen en hebben gedaan om zich aan te passen aan de maatschappij. Ik ben erachter gekomen dat dit niet zo hoeft te zijn. Jongeren met een bi-culturele achtergrond hebben rijke voordelen. Alleen omdat de maatschappij niet weet hoe zij ermee om moet gaan betekent niet dat een persoon met twee culturen minder is. Twee culturen maakt jou uniek, een tintje diverser en *juist* een Nederlander. Je hoeft je plek niet op te eisen in de samenleving, die plek is al van jou. Wat jij moet doen is zorgen dat jij onmisbaar wordt voor de samenleving. Net als onze ouders en voorouders onmisbaar waren voor Nederland. Zonder de hulp van onze voorouders zou Nederland niet zijn geworden zoals het nu is en dit is iets wat vele mensen blijken te zijn vergeten, waaronder de bi-culturele Nederlander. Het wordt tijd dat wij even stilstaan bij wie wij zijn, waar we vandaan komen en wie Nederland compleet heeft gemaakt. Het wordt tijd dat wij onze verschillende achtergronden zien als een gemeenschappelijke kracht om de eenheid te bevorderen. Alleen zo komt Nederland er sterker uit. Hoewel mijn essay hier eindigt zal ik ervoor zorgen dat mijn woorden om worden gezet in daden en ik hoop dat wij elkaar hierbij kunnen helpen.

